

møde en levende Interesse i denne Sal, og vi ere jo ogsaa komne saa vidt, at Regeringen har sluttet sig til den Interesse, sidst ved at give Island Selvstyre, hvad jeg regner for et meget stort Fremskridt og en meget rosværdig Gerning, men ogsaa ved de Udtalelser, den højtærede Justitsminister nu fremkom med, at Færingernes Repræsentant kunde rejse hjem og meddele sine Landsmænd i nærmere Forstand paa Færøerne, at vi herved ere rede til at forhandle med dem om deres Vel.

Noget mere angst var jeg ved en anden Ytring fra den højtærede Justitsminister. Det var, da den højtærede Justitsminister begyndte at omtale det foreliggende Lovforslag og var Landstinget taknemmelig, fordi vi havde faaet Lovforslaget ned i denne Skikkelse, og mente, at dette Lovforslag var grundet paa frisindede Principper, som vi her skulde være glade ved. Se, den højtærede Justitsministers frisindede Principper ere jo ikke altid de Principper, jeg er særlig glad ved, for den højtærede Justitsminister forstaar somme-tider et ved Frisind, og jeg et andet. Den Gang den højtærede Justitsminister lavede det godt for Islænderne, var jeg uhyre glad derfor og har heller ikke generet mig for at tolke min Glæde overfor ham desangaaende. Men naar nu den højtærede Justitsminister vil lave det godt for Færingerne ogsaa paa en saadan Maade, at alt, hvad der staar i det foreliggende Lovforslag, skal henhøre under de frisindede Principper og skal være Færingerne til Velsignelse, maa jeg tage Afstand derfra.

Jeg skal da særlig pege paa Lovforslagets § 2 og sige, hvis vi skulde grundlægge, enten det nu var en lovgivende Forsamling, et Amdtsraad eller et Sogneraad her i den snævrere Del af vort Fædreland, paa Sjælland, Fyn, Jylland eller de omliggende Øer, vilde vi dog aldrig nogen Saa byde Befolkningen, aldrig prøve at paaoktrojere den en Forsamling, der var saadan sammensat, at den skulde bestaa af 22 Mænd, hvoraf Beboerne skulde vælge 20, medens Amtmanden og Provsten skulde være selvskrevne, stemmeberettigede Medlemmer. En saadan Forsamling vilde vi aldrig byde hinanden herhjemme, og hvorfor skulle vi saa byde Befolkningen paa Færøerne det, naar vi paa den anden Side sende vor ærede Kollega hjem til Færøerne med det Budskab, at vi ville gøre dem alt godt? Selv have de vist ikke ønsket, at Amtmanden og Provsten skulde være selvskrevne Medlemmer af Lagtinget deroppe, saaledes at disse tillige skulle have Stemme-

ret. Jeg haaber, at den Ting kan ordnes i det Udvalg, der vel bliver nedsat om denne Sag. Jeg tror, det er rimeligt og rigtigt, at de to Embedsmænd have Sæde i Forsamlingen. Paa Grund af den lange Afstand, der er mellem Færøerne og det øvrige Danmark, og efter det Dannelses-trin, som Befolkningen deroppe nødvendigvis paa Grund af dens Afsondrethed maa staa paa, vil det være godt, at et Par Mænd med Amtmandens og Provstens Dannelselse og noget anderledes Syn paa Tingene kunde komme til at deltage i Forhandlingerne, høre og se alt, hvad der forefalder. Jeg mener ikke, at den Dannelselse, Amtmanden og Provsten medbringe, i og for sig er saa meget værd paa Færøerne som den praktiske Færings Uddannelse er, men en, om jeg saa maatte sige, Krydsning af begge Dele, tror jeg nok, kunde blive noget værd, men dog kun paa den Maade, at hvis de skulle tage Sæde som Kronens Repræsentanter derovre, skulle de ikke have Stemmeret, medmindre de tillige som enhver anden Mand ifølge § 3 ere valgte ind i Forsamlingen. Der er ikke noget i Vejen for, at Amtmanden eller Provsten kan stille sig til Valg, og hvis de blive valgte af Befolkningen, saa opfylde de Betingelserne for at tage Sæde i Lagtinget med Stemmeret. Men hvis det er en Amtmand eller Provst, som Befolkningen ikke vil vide af at sige i Forsamlingen, eller ikke vil overlade at stemme paa Befolkningens Vegne, og Regeringen saa alligevel, og maaske med nogen Ret, maatte anse det for hensigtsmæssigt, at disse to Embedsmænd ere der, saa skulle de rimeligvis kun betragtes som Kronens Kommissarier, og de kunne da deltage i Forhandlingerne, men Stemmeret bør de ingenlunde have.

Jeg er ikke inde i færøiske Forhold, saaledes som Repræsentanten for Færøerne, og jeg skal ikke fordybe mig videre deri. Det var kun dette „frisindede Principper“, der faldt mig lidt for Brystet. For jeg synes ikke, det passer med, hvad jeg forstaar ved frisindede Principper. Jeg kan kun sige, at det skulde glæde mig, om vi virkelig skulde kunne opnaa noget godt og varigt godt for Færøerne ved nu, da vi have Lejlighed dertil, at behandle det foreliggende Lovforslag saa hurtigt, vi kunne gøre det, men grundigt og efter virkelig frisindede Principper, og ved frisindede Principper forstaar jeg vedkommende Folkedeles Selvstyre, saa vidt det paa nogen Maade kan lade sig gøre. Færøerne maa have Lov til at styre deres egne Sager,